

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

Χριστόφορος Περραιβός, ο πελεμιστής και ιστορικός συγγραφέας. Ένα επεισόδιο της νεανικής του ζωής. Πώς τον συνέλαξαν μαζί με τὸ Ρήγα στην Τεργέστη. Ὁ Περραιβός στην Κέρκυρα. Φίλος και συμπλεμιστής του Καραϊσκάκη. Τὰ συγγράμματά του και ὁ τραυματισμός του. Στὴν κηδεία ἐνὸς στρατηγού της Ρουμέλης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Ρήγας Φερραιβός.

μένον. Μία νύχτα, ἐνὸς ὁ Περραιβός ἀγρυπνοῦσε, διαβάζοντας τοὺς «Παραλήψεις Βίου» τοῦ Πλωταρχοῦ, ἀνοίξε ἡ μήτη του. Ὁλητὴ νύχτα τὸ αἷμα ἔτρεξε ποτάμι, καὶ ὁ ἀστυχὴς νέος ματαίως προσπαθοῦσε νὰ σταματήσει τὴν αἰμορραγία με ψυχρὰ ἐπιθέματα. Τὸ πρῶτο τὸν βρήκαν λιποθυμῶν. Ἡ αἰμορραγία εἶχε πάψει, ἀλλ' ὁ Χριστόφορος εἶχε πεθάνει! Δὲν ἔδωκε καθόλου.

Μέσα στὸ σκοτάδι ἐξέκριν ἕξις δὴν χρόνια. Τέλος οἱ συγγενεὶς του τὸν ὠδήγησαν στὴ Βιέννη, στὸν περικύριον ὀφθαλμιάτρο Πέτρο Φράγκ, φίλο τοῦ Ρήγα Φερραιβοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐράφηρε. Μέσα στὴν κλινικὴ τοῦ Φράγκ, ὁ Περραιβός ἐγνώρισε τὸν συμπατριώτη του φίλτη τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ ὅταν ὁ ὀφθαλμιάτρος τοῦ ἔβλεπε τὸν ἐπίδοκο ποῦ τοῦ σκεπάζε τὰ μάτια καὶ ὁ Περραιβός ἐφώναζε «βλέτω! βλέτω!», ὁ Ρήγας, συγκινημένος, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸν ἐμίλησε.

Οἱ δύο φίλοι-ἑταίροι Θεσσαλοὶ ἔγιναν ἀχώριστο φίλοι. Τὸ ἴδιο πατριωτικὸ ὄνειρο ἐφλόγιζε τὴς καρδιές τους καὶ ὁ ἕνας ἐμπαροτρύνετο στὸν ἄλλο τὴς ἐλπίδες του, ὅτι μιὰ μέρα οἱ Ἕλληνες θὰ κερδοῦντο νὰ ἀποκομίσουν τὴς αἰσώσιδες τῆς οὐλαβιάς.

Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1798, συνέβη καὶ τὸ ἔξῃ: Ὁ Ρήγας, γιὰ νὰ ἐκλύσῃ περισσότερο τὴν προσοχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, παρόργη, καὶ τοῦ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Πίνδο ἕνα κομμάτι ἔξολε ἀπὸ οἷα δάφνης τοῦ Ἀπόλλωνος. Μὲ αὐτὸ ἐφίταξε μιὰ τοικαζαῖρα καλλιτεχνική, με σκαλισμένους ἐπίκου συμβολικὰς παραστάσεις τὸν ἀρχαῖον θεόν. Τὸ κομμοτέργημα αὐτὸ τὸ ἔστειλε στὸν παντοδύναμο τότε Ναπολέοντα, συνοδευόμενον μ' ἕνα κατάλληλον ἐπισημῆμα ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία θὰ ἦταν καὶ γιὰ τὴ Γαλλία συμφέροντα. (Ὁ ταρκάνος ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς μόδας στὴς καλύτερες κοινωνικὰς τάξεις).

Ὁ Κερκυραῖος ἀρχιστράτηγος εὐχαριστήθηκε ἀπ' τὸ δῶρο τοῦ Ρήγα, ἐμελέτησε με προσοχὴ τὸ διπλωματικὸν ἐπισημῆμα του, καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ πάη στὴ Βενετία νὰ τὸν περικύριον, γιὰ νὰ συναρμολογήσῃ. Ἐξάλως ἀπὸ χωρὶ ὁ Ρήγας, ἐμύρισε τὰ χαρτιά του, ἔπληξε τὸν Περραιβὸ μ' ἄρματα γιὰ τὴ Βενετία.

Ἀλλ' ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τῆς Αἰστροφίας—τῆς σημαίας τὸν Τούρκου— παρενοχλοῦσε τὰ διαβήματά του. Κι' ὅταν ἔφτασαν στὴν Τεργέστη κατὰ τὸ βράδι καὶ κατέβησαν σ' ἕνα παραλιακὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ὥρα ἀκριβὸς ποῦ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ λίσουν τὴς βαλίτσες τους, ἕνας Αἰστροφικὸς ἀξιωματικὸς παρουσιάστηκε καὶ ρώτησε:

- Ποῖς ἀπὸ τοὺς δύο σας ὀνομάζεται Ἀντώνιος Ρήγας Βελεσιτάδης;
- Ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ Ρήγας.
- Καὶ σεὶς; ρώτησε τὸ συντρόφου του.
- Χριστόφορος Περραιβός.
- Κατ' ἀνοίχτην διαταγὴν, ἀπαγορεύεται νὰ βγῆτε ἀπ' τὸ δωμάτιον αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικὸς.

Κι' ἔβαλε δύο σκοποὺς στὴν λόγθα τους, τὴν ἐκλείδωσε καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ πάη ν' ἀναφέρει τὴν διευθύνει τῆς ἀστυνομίας τῆν ἐνεργειά του.

Θὰ σὰς διηγηθῶμε σήμερον τὴς περιπέτειες τοῦ Χριστοφόρου Περραιβοῦ, τοῦ φίλου καὶ συναγωνιστοῦ τοῦ Ρήγα Φερραιβοῦ καὶ ἱστορικοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21.

Ὅπως ὁ ἐθνομάρτυς Ρήγας ποῦ βόηξε τραγικὸ θάνατον στὴς βρύχες τοῦ Δουναβίου, ἔτσι καὶ ὁ Χριστόφορος Περραιβός κατήγετο ἀπὸ ἕνα Θεσσαλικὸ χωριὸ μ' ἦταν ἐπίσης φιλομαθὴς, ἀμελητῆς τὸν ἀρχαῖον κείμενον.

Ὁ νέος αὐτός, εἶπε γιὰ τὸν Περραιβὸ, εἶνε συμπατριώτης μου, Θεσσαλός, καὶ πηγαῖνον στὴν Πάντοβα, νὰ σπουδάσῃ στὸ ἔκει Πανεπιστήμιον τὴν Ἱατρικὴν. Κατὰ συμπῆκτοι εἰμεθὶ συνταξιδιώτες... Εἶνε ἐντελὸς ἀδῶος.

Οἱ Αἰστροφικοὶ ἐπέσιθον καὶ ἄρῃσαν τὸν Περραιβὸ ἐλευθερο. Τῆ στιγμῆ δὲ ποῦ ἦταν ἔτοιμος νὰ βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιον, ὁ Ρήγας κατόρθωσε νὰ τοῦ τῆ χαμηλοφώνους ἑλληριστὶ μερικὰ λόγια:

— Ὅσα δὲν ἐπαρμόθασα νὰ κἀμω ἐγὼ, ἐνέγγρησε τα σὺ! τοῦ ψθῆρας.

Ὁ Ρήγας ἐννοοῦσε νὰ τρέξῃ ὁ Περραιβός στὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον τῆς Τεργέστης καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Γάλλου προξένου, γιὰ τὴ σωτηρία του.

— Καλὰ, μείνε ἤσυχος! ψηθῆσε ὁ Περραιβός.

Καὶ πράγματι, μὴλὲς βγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ἔτρεξε στὸ Γαλλικὸν προξενεῖον καὶ πέτυχοντες σὴν μπουκα μισροστὰ στὸν πρόεδρον Μαρσεῖ, τοῦ ἐξέδεξε τὰ γεγονότα. Ὁ Μαρσεῖ ἐκώλυσε τὸ κεφάλι περιλῶτος.

— Ἐπὲνα μπορὼ νὰ σὲ προστατεύω, τοῦ εἶπε, γιὰτὶ εἶσαι Γάλλος ἰπτήρος, ἀφοῦ κατὰγεραι ἐπαρὸς ἀπὸ τὴν Πάργα, ποῦ τόρρα εἶνε κτήσης γαλλικῆ. Γιὰ τὸ Ρήγα ὅμως δυστυχῶς δὲν μπορὼ νὰ κἀμω τίποτε. Εἶνε ἰπτήρος τοῦ Σουλτανῶν καὶ φροβῆται, ὅτι οἱ Αἰστροφικοὶ θὰ τὸν παραδώσουν στὸς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς θὰ τὸν θανατώσουν.

Τὰ παρακάτω εἶνε γνωστὰ ἀπ' τὴν Ἱστορίαν. Ὁ Ρήγας παραδόθηκε στὸς Ὄθωμανοὺς, ποῦ τὸν ἐσοκόωσαν καὶ τὸ μαρτυρικὸν του κομμὶ τὸρῆξαν στὸ Δουναβί.

Ἰδοῦ τόρρα καὶ ἡ τύχη τοῦ συντρόφου του:

Ὁ Χριστόφορος Περραιβός, μετὰ τὴν προστασίαν τοῦ Γάλλου προξένου, κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ νύχτα τὸν Αἰστροφικῶν καὶ νὰ φτάσῃ στὴν Κέρκυρα, ἡ ὁποία ἦταν τότε στὴ Γαλλικὴ ἔξουσία. Ἐκεῖ ὄρως μετὰ πλῆρη ἐλευθερία, ἐρχοπίστημε μετὰ τοὺς ποῦ μορφωμένους Κερκυραῖους, μετὰ Παιρηγοῦς καὶ Ἱπρωτῶνες καὶ συζητήσανον γιὰ τὰ ἐθνικὰ ζητήματα. Ἐξάρων, στὸ 1798, οἱ Ρῶσοι, συμμαχῆσαντες μετὰ τοὺς Τούρκους, ἐσκέπλαν δυνατὸ στόλον, ἐδίωξαν τοὺς Γάλλους καὶ κατέλαβον τὴν Κέρκυρα. Ὁ Περραιβός συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ρώτους. Ὅταν ἄμως τὸν ἔφεραν στὴν ρωστικὴ ναυαρχίδα, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μετὰ τὸν γραμματικὸν τοῦ ναύαρχου, τὸν παιδικὸν του φίλον Γεώργιον Παλατινοῦ, Κεφαλλοντῆ, Ἀγκυκαλιζωνιάς τὸν ὁ Παλατινὸς τοῦ εἶπε:

- Μὴ φροβῶσαι τίποτε, Χριστόφορε.
- Καὶ πράγματι, ὁ Παλατινὸς ἐσώθησε τὸ φίλον του στὸ ναύαρχο, διαβεβαιωνόντάς τον, ὅτι εἶνε ἀφορισμένος στὸ ὀμόδοξο Ρωσικὸ κράτος. Κι' ἔτσι ὁ Χριστόφορος Περραιβός κατετάχθη στὸ Ρωσικὸ στρατὸ τῆς κατοχῆς μετὰ τὸ βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ρωσσοτουρκικὴ κατοχὴ τῆς Ἑπτανήσου λίγο καιρὸν ἐκράτησε. Ὁ Γάλλοι ξαναγύρισαν καὶ ἐδίωξαν τοὺς ἔχθρους του. Ὁ Περραιβός δὲν βόηξε καμμιὰ δυνατοῦ ἀντηρητικὴ καὶ πάλι τὴ δημοκρατικὴ σημαία τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ ἔτσι θὰ ἀφελοῖσε καὶ τὰ συμφέροντα τὸν Χριστιανῶν... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (1815) συνέγραψε καὶ ἐξέδωσε στὴ Βενετία τὸ βιβλίον του Ἱστορίαν τοῦ Σουλίου καὶ τῆς Πάργας.

Ὁ Χριστόφορος Περραιβός.

οε δύο τομάρια.

Τόν άλλο χρόνο, αφίνοντας τή Γαλλική ύπηρεσία, έταξειδούνη στην Μόσχα, όπου έμνηθή στά τής Φιλικής Έταιρείας και υπέβαλε στον Τσάρο Αλέξανδρο σχέδιο επαναστάσεως τής Ελλάδος. Έπειτα κατέβηκε στην Ελλάδα, πήγε στη Μάνη, όπου ή διάφορες πρωτεύουσες οικογενείες άλληλοφώνων. Ο Περραιβός, μέ τήν εύγλωττία του, μέ τό θούρια του άλληρωτόν φίλου του Ρήγα, κατόρθωσε να συμπιλώση τούς Μανιάτες και νά ετοιμάση στην ψυχή τους τήν ιδέα του 'Αγώνος.

Λίγο πρό του 1821, ο Περραιβός συνεννοήθη μέ τόν 'Υψηλάντη και πήγε στην 'Ηπειρο, όπου έλαβε μέρος σέ δίους τούς αγώνες και σέ όλες τες περιπέτειες τών Σουλιωτών, μέ τό τουργά και μέ τό λόγο. Στην πολεμική του Σουλίου, ο Περραιβός, μαζί μέ τόν Καπετάν Λοάκα, υπερίσπεσε τήν κλεισούρα τής Κόνιας. Έπειτα, κατέβηκε στην Στερεά, και στά 1823 ελεγε τό άξιωμα 'Υπουργός του Πολέμου. Τότε έπεξεیره και τήν περίφημη έστρατεία στον 'Ολυμπο, προχωρώντας μόνο ως τόν Τρίκερι.

Ψυχή φιλογεή ο Περραιβός, έλαβε μέρος σέ σπουδαίες μάζες, λαβώθηκε στην 'Αμυλιανή, έπολέμησε στην πολεμική τών 'Αθηνών, υπό τόν Καραϊσκάκη, ως στρατηγός, και στο Κεραταίν τής 'Αττικής. Ο Καραϊσκάκης έστρεψε ξεχωριστή εκτίμησι στον Περραιβό. Καμιά φορά τού έλεγε:

— Χάιντε, κατεπών Χριστόφορε, τραγουδά μας κανένα από ζείνα του 'Αι Ρήγα!

Γιατί ο Ρουμελιώτης άρχιστάτης θεοοοσος άγίτο το Φερραιό ένδοξόμνημα. Και ο Περραιβός μέ τή ζεστή και βροντόδη φωνή του, μέ σπινταμένο τόνο, άρχιζε νά τραγουδά ένά θούριο, που έφερε διάκριση στά μάτια τών πολεμιστών:

Γιά τήν έλευθερία νά ζώσουμε σπαθί
Πώς είμαστ' άντρείομένοι παντού νά ζα-
(κουσθή ...

***

Μετά τήν άπελευθέρωσι τής Ελλάδος, στά 1835, ο Χριστ. Περραιβός όνομάση σινταγματάρχης τής Φάλαγγος, και στά 1844 ύποστράτης. Στο μεταξύ έτίπισσε τό πολύτιμο σύγγραμά του «'Απομνημονεύματα πολεμικά» και στά 1860 σύνταξη «'Βιογραφία Ρήγα του Φερραιού».

Ο Χριστόφορος Περραιβός ήταν άδελφικός φίλος και του στρατηγού 'Αντρέα 'Ισκου. Όταν, κατά τό Δεκέμβριο του 1857, ο 'Ισκος πέθανε, ο Περραιβός λυπήθηκε κατάρχα και πήγε στην εκκλησία μέ μαύρη σέπτη στο φέρι και στη λαβή του σπαθιού. Πενούσε σαν να ήταν άδελφός του. "Όση ώρα οι παλάδες έφηναν τή νεκρώσιμη ακολουθία, ο γέρω-στρατηγός στεκότανε μέ τό κεφάλι σκυφτό και δάκρυα κλυούσαν από τά μάτια του.

Όταν όμως έστρεψε ή στιγμή του τελευταίου άσπασμού, ο Περραιβός έπροχώρησε μπροστά στο νεκρό συμπολεμιστή του και μέ σταθερή τή φωνή έλεγε:

— 'Αντρέα, σπε στην άγκαλιά του Θεού! Φίλησε από μένα τόν πατέρα σου και δίους μας τούς άλλους συντρόφους. Πές τους νά φιλήσουνε λιγάκι τόπο και γιά μένα στο πλευρό τους. Πές τους νά θυμωθούνε τήν κοινή μας σ'νάξη στο νησί τής 'Αγίας Μαρίας, στά 1807 και τό μεγάλο σκοπό που βάλμαε από τότε, ή νά έλευθερωθούμε, ή νά πεθάνουμε!... Πές τους νά παρακαλούν τό Θεό γιά τή φτωχεια Πατρίδα, νά τήν προστατεύη, γιά νά ιδη καλύτερες ημέρες!... Πές τους πως έγώ, ο πιο γέροντας άπ' αυτούς, ζω άκόμα, γιά νά ιδώ νά άλλες δόξες τής Πατρίδας μας. Κι άν αυτός εινε ο λόγος που ο Θεός μέ βαστάει στη ζωή, καλή εινε τότε ή ζωή, με όλα της τά βάσανα...

Και σκιδνοντας ο γέρω-στρατηγός, έφίλησε κλαίοντας τόν πεθανένο του φίλο.

Ο Χριστόφορος Περραιβός πέθανε ένά χρόνο μετά τόν έρχισμό του Βασιλέως Γεωργίου Α' στας 'Αθήνας: Στά 1863, σέ ηλικία 90 έτών.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ

Εινε γνωστή ή περιπετειώδης αίσθηματική ζωή του όνομαστου 'Ιταλού ποιητού Γαβριήλ ντ' 'Αννουίντσο, ο άποιος συνεδέθη κι' αγαπήθηκε από πολλές γυναίκες. Και αυτό τόν τρόπο όμως ελεγε κατανησε κακός σέξουα και ή νόμιμη σέξουα τόν σπανιωάτα τόν έβλεπε. Μιά έσποη ή κ. ντ' 'Αννουίντσιο ελεγε χάσει άλοσδιόλου τά... ίχνη του σέξουα τής.

Έπ' τέλος έμαθε ότι ο άντρας τής έσύνταξε στο σαλόνη τής Ρουμανίδος ποιητριάς, 'Ελένης Βακαρέσκο, κι' άρχισε νά πηγαίνει εκεί κι' ή ίδια, μέ τήν έλπίδα να... τόν συναντήση.

— Τί τά θέλετε, έλεγε ή κ. ντ' 'Αννουίντσιο δικαιολογούμενη στους φίλους τής, ο Γαβριήλ, εινε ο προσφιλέστερος... συγγραφέας μου!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

"Ένα ύβριστικό γράμμα ενάντιον τού Ρίξου Νερουόου. Τί έπέριξε τόν κ. 'Υπουργό. 'Ο χωριάτης κι' ο δικηγόρος. 'Ο μύλος και τα... γαϊδουριά!... 'Ο "Όθων και τά ρωμαϊκά. 'Η ακατάλληπτες λέξεις. 'Η άναθηματική στήλη Γεωργίου τού Α' και τό κύρια τής άγραμματωσύνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Όταν ήταν ύπουργός τής Παιδείας ο Ρίξος Νερουόου, κάποιος καθηγητής του Πανεπιστημίου τόν έξώβρισε δι' έπιστολής. Μερικοί φίλοι του καθηγητού, φοβηθέντες ότι ο ύπουργός θα τόν άπέλυε, έπήγαν και τόν παρακάλεσαν νά τόν συγχωρήση.

— Δέν με πειράζει ή βρισιές του κ. καθηγητού, άποζήθηκε ο φίλος ύπουργός. Έξέκιο που με πειράζει εινε ότι στο γράμμα του βρήκα οκτώ άνορθογραφίες!...

Κάποτε έννα χωριάς, που έπισκέφθη γιά πρώτη φορά τήν 'Αθήνα, μπήκε και στο Ειρηνοδικείο και ρώτησε κάποιον δικηγόρο σέ τί ζουσιμενε τό κτίριο αυτό.

— Εινε μύλος! του απάντησε ο δικηγόρος θέλοντας νά τόν ζωοειγή.

Τότε ο άφελής άλλ' έξυπνος χωριάς του έδειξε τούς δικηγόρους που στεκόνοσαν άπόσω, μέ τούς ζωοφοράδες και τες δικογραφίες στη μασάλη, και του έλεγε:

— Κα βέβαια μύλος θάνα, γιά νά περιμένουν άπόσω όλοι αυτοί οι γαϊδάροι, φροτομένοι τά σκατά τους!...

***

Ο άείμηστος Βασιλεύς "Όθων δέχτηκε κάποτε σ' άκόσμοι τρεις Σιωνιούς εκπόρους περσαιτικούς άπ' τήν 'Αθήνα, και τούς ρώτησε μετάξυ τών άλλων πως πηγαίναν ή δούλειές τους.

Οι έπιρτοι στην ερώτησι αυτή φάνηκαν στενοχωρημένοι, γιατί ή δουλειές τους δέν έπηγαίναν καλά.

— Δέν γίνεται νταραβέρι, Μεγαλειότατε, του έλεγε ο ένος.

— Μεγάλα κεσάτια, πρόσθεσε ο δεύτερος.

— Δέν έγουμε λειά άλισβερίσι, συμπλήρωσε ο τρίτος.

Ο "Όθων δέν κατάλαβε τίποτε από τες τρεις αυτές λέξεις που πρώτη φορά τς άκουσε. Γι' αυτό, μετά τό τέλος τής άκρούσεως, κάλεσε τόν ύπασπιστή του Καρατάσο γιά νά τόν διαρωτίση.

— Τί θα πη νταραβέρι, στρατηγέ μου;

— Νταραβέρι γίνεται άμα σπάσει τό κεσάτι, απάντησε ο έλληνομαθής στρατηγός.

— Και τί θα πη κεσάτι, στρατηγέ μου;

— Κεσάτι θα πη άμα δέν γίνεται άλισβερίσι.

— Και τότε δέν γίνεται άλισβερίσι;

— Άμα πείσι τό κεσάτι!

— Και τότε πέφτει κεσάτι;

— Όταν δέν γίνεται σφετές.

— Και τί θα πη σφετές;

— Τζέρος, Μεγαλειότατε.

— Και τζέρος τί θα πη;

— Νταραβέρι.

— Καλά, καλά, κατάλαβα, έλεγε ο "Όθων, χωρίς νά καταλάβη γυρ από τί Βαβέλ αυτή τόν έμπορικών λέξων.

***

Στό μέρος στο όποιο έδολοφονήθη ο Βασιλεύς Γεώργιος στη Θεσσαλονίκη, έχει στήθει, ως γνωστόν, μία αναθηματική στήλη τήν όποια έσπεφάνωσε ο Πρόεδρος τής Δημοκρατίας κ. Ζαΐμης, μεταβάς από ήμερών στη Μακεδονική πρωτεύουσα.

Στην αναθηματική αυτή στήλη έχουν ζωογραφεί ή έξης έπιγραφές, προς δόξαν αίνων τής άγραμματωσύνης και τής έπιπολαώτητος τών νεοέλλήνων:

Από τή μη ά πλευρά:

ΓΕΩΡΓΙΩΣ Α'. (τό «ως» μέ όμεια κεφαλαίων) ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Και από τήν άλλη:

ΓΙΝΟΥ ΠΙΣΤΟΣ ΑΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΩΣΩ ΣΟΙ ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (!)

Αυτά κάνει τό κύμα τής άγραμματωσύνης, τό όποιον μάζ κατέκλυσε τελευταίως.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Όταν εινε κανείς ερωτευμένος, όλες ή γυναίκες έχουν πνεύμα.

— Τό δάκρυ εινε τόσο ώραίο στα μάτια μιας καλλονής, ώστε και ο ύλος ο έρωτας μόλις τολμά νά τό σφυγγίση.